

Právní věta: Pěstební materiál (sazenice stromků) vysazený v provozované lesní školce není trvalým porostem a tudíž součástí pozemku.

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 08/31/2004
Spisová značka: 25 Cdo 73/2004
ECLI: ECLI:CZ:NS:2004:25.CDO.73.2004.1
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK
Heslo: Vlastnictví
Dotčené předpisy: § 120 odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.
§ 420 odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.
Kategorie rozhodnutí: A
Publikováno ve sbírce pod číslem: 87 / 2005

25 Cdo 73/2004

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Olgy Puškinové a soudců JUDr. Marty Škárové a JUDr. Petra Vojtky v právní věci žalobců a) J. P. a b) L. T., zastoupených advokátem, proti žalovanému L., s. r. o., zastoupeného advokátem, o zaplacení částky 1,608.768,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 3 C 196/2000, o dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. února 2003, č. j. 26 Co 455/2002 - 249, takto :

I. Dovolání se zamítá.

II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 27.895,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Praha - východ rozsudkem ze dne 20. 11. 2001, č. j. 3 C 196/2000 - 218, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 8. 2002, č. j. 3 C 196/2000 - 244, zamítl žalobu na zaplacení částky 1,608.768,- Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Rozhodl tak o nároku žalobců na náhradu škody, kterou jim měl způsobit žalovaný tím, že z jejich pozemku parc. č. 985 o výměře 14014 m² v k. ú. Č., jehož jsou podílovými spoluvlastníky každý z jedné ideální poloviny, vytěžil v lednu 1997 nejméně 177 kusů vzrostlých stromů - javorů s kořenovými baly a v lednu 1998 nejméně 117 kusů vzrostlých stromů - javorů a jeřabin s kořenovými baly; výše škody byla určena znaleckým posudkem znalce Ing. H. Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že předmětný lesní pozemek byl v užívání S. s. l. B., školkařského závodu, a posléze v nájmu státního podniku L. České republiky, přičemž tento nájemní vztah byl ukončen podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, výpovědí ze strany nájemce s tříměsíční výpovědní lhůtou doručenou žalobcům dne 26. 11. 1997, takže skončil dnem 28. 2. 1998. Na základě výběrového řízení vyhlášeného dne 13. 1. 1994 L. ČR, st. podnikem, školkařským závodem B., ohledně pronájmu části Školkařského závodu B., jmenovitě střediska "Velkoškolký Z. B." a střediska "Zahradní architektura K." (jehož

součástí byly kromě pozemků v K. i pozemek na školkařskou výrobu o rozloze 1,4 ha v katastrálním území Č.), včetně hmotného investičního majetku a prostředků postupné spotřeby, a jehož účelem bylo po dobu nájmu využívat školkařské plochy k výrobě lesnický upotřebitelného zboží s tím, že nájemce je povinen odkoupit veškerou rozpracovanou výrobu (sadební materiál okrasný i lesnický), byla s úspěšným žalovaným dne 1. 3. 1995 uzavřena smlouva o pronájmu tohoto školkařského závodu. Z kupní smlouvy ze dne 7. 9. 1996, inventurního seznamu ze dne 1. 3. 1995, inventurního soupisu na sběrném formuláři z 24. 2. 1995, z faktury z 10. 8. 1995 a ze svědeckých výpovědí V. V. a O. N., bývalých pracovníků L. České republiky, st. p., Ing. Ž., zaměstnance L. ČR a vedoucího Lesní správy M., a Ing. H., který pro L. ČR, st. p., pracoval jako oblastní inspektor, vzal soud dále za prokázané, že veškerý sadební materiál pěstovaný na všech plochách uvedeného školkařského závodu

(k jehož likvidaci došlo rozhodnutím generálního ředitele L. ČR, st. p., ze dne 1. 3. 1995), tedy i na pozemku v Č., byl inventován a odkoupen žalovaným. Z výpovědi naposledy jmenovaného svědka bylo dále zjištěno, že pozemek v Č. byl užíván jako školka, šlo o zahradní architekturu, na němž se pěstoval materiál pro další výsadbu. Pozemek byl evidován (a dosud je) jako bezlesý půdní fond vedený pro potřeby školky k pěstování školkařského materiálu, nikoliv jako trvalý porost. Mezi žalovaným a státním podnikem L. ČR bylo ústně dohodnuto postupné vyzvednutí stromů žalovaným s tím, že po ukončení nájemního vztahu mezi L. ČR, st. p., a žalobci jako vlastníky pozemku je třeba ohledně nakládání se sazebním materiálem jednat pouze s nimi. Při právním posouzení věci vycházel okresní soud z ust. § 420 obč. zák. a dospěl k závěru, že i když došlo k odebrání lesnatých dřevin z pozemku žalobců, neporušil žalovaný žádnou právní povinnost a žalobcům nezpůsobil ani škodu na jejich majetku, neboť stromy vytežil v období, kdy měl pozemek v nájmu, a nešlo o trvalé porosty, které by měly zůstat jako trvalá součást předmětného pozemku, nýbrž se jednalo o sadbu, jež byla určena pro další výsadbu a již žalovaný v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy v roce 1995 koupil od L. ČR, st. p., které předmětný pozemek užívaly jako školkařský závod za účelem pěstování pěstebního materiálu pro další výsadbu.

K odvolání žalobců Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 2. 2003, č. j. 26 Co 455/2002 - 249, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a ztotožnil se s jeho závěrem, že v daném případě nebyly předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu podle § 420 obč. zák. splněny. Jestliže v řízení bylo prokázano, že vyzvednuté stromky byly sadebním materiálem, s nímž byl oprávněn hospodařit a nakládat státní podnik L. ČR až do skončení nájmu, tedy do 28. 2. 1998, a prodal-li tento podnik sadební materiál žalovanému, který jej do uvedeného data vyzvedl a použil v souladu s předmětem svého podnikání, pak tím neporušil žádnou právní povinnost. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobců, že stromky byly trvalým lesním porostem, neboť tento jejich názor je zcela v rozporu se zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích, podle jehož ust. § 2 písm. c) se lesními porosty rozumí stromy a keře lesních dřevin, které v daných podmínkách plní funkci lesa, přičemž pozemky k plnění funkcí lesa nejsou školky a plantáže lesních dřevin založené na pozemcích, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa, pokud orgán státní správy lesů na návrh vlastníka pozemku nerozhodne jinak (§ 3 odst. 2 cit. zákona). Vzhledem k tomu, že od počátku užívání pozemku Středočeskými státními lesy B. a posléze státním podnikem L. ČR byl pozemek žalobců užíván jako lesní školka a rostliny na něm pěstované nebyly určeny k trvalému spojení s půdou (nešlo o obnovu lesa), ale po jejich vypěstování byly určeny k prodeji a ozelenění veřejných prostranství, případně k obnově lesa, byl vlastníkem těchto stromků st. podnik L. ČR a posléze (po jejich prodeji) i žalovaný. Takto pěstované stromky mohly být podle své povahy od pozemku žalobců odděleny a vzhledem ke svému určení se nestaly součástí pozemku žalobců ve smyslu ust.

§ 120 odst. 1 obč. zák. a § 2 odst. 2 zák. č. 221/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a

jinému zemědělskému majetku. Z těchto důvodů není pro právní posouzení věci ani významná okolnost, že žalobci prokázali vyzvednutí stromků žalovaným jen v roce 1997 (jak to vyplývá z dohody ze dne 13. 1. 1997 uzavřené mezi žalovaným a Z. S., týkající se vstupu na pozemek této společnosti za účelem odvozu stromů), nikoliv však v lednu 1998. Odvolací soud považoval rovněž za nedůvodnou námitku žalobců o částečné neplatnosti kupní smlouvy ze dne 7. 9. 1995, neboť koupě sadebního materiálu žalovaným byla listinnými důkazy i svědeckými výpověďmi prokázána, a pokud v inventurním soupise ze dne 24. 2. 1995 a v inventurním zápise ze dne 2. 3. 1995 (příloze ke kupní smlouvě ze 7. 9. 1995) není uvedeno parcelní číslo pozemku, ale pouze kat. území Č., bylo nesporně zjištěno, že byl inventován „veškerý materiál na všech plochách náležejících středisku Zahradní architektura“, jehož součástí byl i pozemek žalobců. Pro posouzení uplatněného nároku žalobců ovšem otázka platnosti kupní smlouvy nemá žádný význam, neboť i za situace, že by kupní smlouva byla neplatná a že by vlastnictví k sadebnímu materiálu na pozemku žalobců na žalovaného nepřešlo, vznikla by případná škoda vyzvednutím stromků L. ČR, st. p., a nikoliv žalobcům.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci dovolání, jehož přípustnost dovozují z ust.

§ 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., a podávají je z důvodů uvedených v § 241a odst. 2 písm. b), odst. 3 o. s. ř. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že žalovaným vytěžené stromy nebyly trvalými porosty a že se nestaly součástí předmětného pozemku ve smyslu ust. § 120 odst. 1 obč. zák., neboť není rozhodné „určení“ rostliny, nýbrž skutečný stav, tedy zda došlo k trvalému spojení stromů s půdou či nikoliv. Názor krajského soudu, že stromky mohly být podle své povahy od pozemku žalobců beze všeho odděleny, nenalézá podle dovolatelů oporu ve skutkových zjištěních, neboť provedenými důkazy bylo prokázáno, že šlo o vzrostlé stromy ve stáří 10-15 let a že jejich vytěžením došlo ke značnému poškození pozemku, když byly vyzvednuty strojně i s kořenovým balem. Poukazují na to, že podle ust. § 2 odst. 2 zák. č. 221/1991 Sb. sice platí, že u pozemků daných smluvně do užívání, je vlastníkem jiných než trvalých porostů uživatel, pokud se s vlastníkem nedohodne jinak, avšak k takové dohodě mezi žalobci a uživatelem nedošlo. Odvolací soud dále vycházel i z nesprávného skutkového závěru, že žalovaný nabyl vlastnického práva k sadebnímu materiálu na pozemku žalobců, tuto skutečnost avšak z kupní smlouvy ze dne 7. 5. 1995 dovodit nelze, a kromě toho krajský soud zcela pominul dopis generálního ředitele L. ČR, st. p., ze dne 20. 4. 2001, který žalobci předložili. Vzhledem k tomu, že pozemek žalobců nebyl předmětem nájmu ze strany žalovaného, je vyloučeno, aby se inventurní seznam ze dne 1. 3. 1995 a faktura ze dne 10. 8. 1995 (nesprávně uvedeno 1985) týkaly porostů na pozemku žalobců, neboť inventurní seznam byl pořízen za účelem pronájmu Velkoškolky „Z. b.“ a střediska Zahradní architektury K., a fakturováno bylo pouze za okrasné dřeviny uvedeného střediska. Dále dovolatelé poukazují na to, že inventurní soupis na sběrném formuláři ze dne 24. 2. 1995 byl sestaven panem N., který nebyl členem inventurní komise, a navíc z jeho výpovědi vyplývá, že počet stromků uvedených v tomto formuláři neodpovídá skutečnému počtu stromů na pozemku žalobců; jde tedy o důkazy nevěrohodné a pokud jde o výpověď svědkyně V., ta uvedla, že „vyloženě ve školce v Č. neinventovala“. Žalobci trvají na tom, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že na základě svého spoluvlastnického práva k předmětnému pozemku se stali spoluvlastníky stromů, že žalovaný stromy vytěžil v roce 1997 a 1998 v počtu nejméně 294 kusů, čímž jim způsobil škodu ve výši 1,608.768,- Kč, jak byla určena znaleckým posudkem znalce Ing. H. a jeho svědeckou výpovědí. Žalovaný tudíž za takto vzniklou škodu žalobcům odpovídá podle § 420 odst. 1 obč. zák., neboť porušil svoji právní povinnost tím, že zasáhl do výkonu vlastnického práva žalobců (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 126 obč. zák.). Navrhli, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a aby mu věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém písemném vyjádření k dovolání ztotožnil s rozsudky soudů obou stupňů a

poukázal na to, že žalobci v dovolání jen opakují námitky, s nimiž se soudy náležitě vypořádaly; navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, event. odmítnuto.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobami k tomu oprávněnými (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), účastníky řízení, řádně zastoupenými advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek odvolacího soudu podle § 242 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2001 a nejprve se zabýval přípustností podaného dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu upravuje ust.

§ 237 o. s. ř.

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ust. písm. b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé zásadní právní význam [písm. c)].

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní právní význam zejména tehdy, řeší-li otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Žalobci napadají dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, a nejde o případ, že by v této věci bylo soudem prvního stupně rozhodováno poté, co by jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno [§ 237 odst. 1 písm. b)]. Zbývá proto posoudit přípustnost dovolání podle ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Dovolání je podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění přípustnost dovolání nezakládají) a současně se musí jednat o právní otázku zásadního významu. Právním posouzením je činnost soudu, při níž aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy dovozuje ze skutkového zjištění, jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti.

Závisí-li přípustnost dovolání na úvaze dovolacího soudu o tom, zda napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam, nemůže být způsobitelným dovolacím důvodem námitka, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (srov. ust.

§ 241a odst. 3 o. s. ř.). Pokud dovolatelé nesouhlasí s tím, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný koupil sadební materiál - předmětné stromky vysázené na pozemku žalobců od L. ČR, st. p., a soudu vytýkají, že pominul listinný důkaz - dopis generálního ředitele L. ČR, st. p., ze dne 20. 4. 2001, který žalobci předložili, a zpochybňují provedené důkazy, z nichž dovozují opačné skutkové závěry, je zřejmé, že nesouhlasí se skutkovými zjištěními, z nichž rozsudek odvolacího soudu vychází. Podstatou jejich námitek je tedy nesouhlas se zjištěným skutkovým stavem věci a s hodnocením provedených důkazů; je jednoznačné, že nejde o námitku nesprávného řešení otázky právní, nýbrž o námitku týkající se skutkových zjištění, která byla podkladem pro právní posouzení věci, tedy o dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř. Z hlediska tohoto

dovolacího soudu nelze správnost rozsudku odvolacího soudu přezkoumat, neboť ve vztahu k námitce, že rozsudek odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, není dovolání podle ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné.

Nesprávné právní posouzení věci, které dovolatelé jako důvod dovolání [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.] dále uplatnili, může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Nesprávnost rozhodnutí odvolacího soudu je v dovolání vyvozována ze závěru, že žalovaný se nedopustil protiprávního jednání, když minimálně v jednom případě vytěžil z pozemku žalobců stromky lesní školky, neboť tyto stromy nebyly trvalými porosty a proto se nestaly ve smyslu ust. § 120 obč. zák. součástí pozemku žalobců, na němž byly pěstovány. Vzhledem k tomu, že otázka, zda pěstební materiál (stromky) lesní školky je či není trvalým porostem a tudíž součástí pozemku podle § 120 odst. 1 obč. zák., dosud nebyla v rozhodování Nejvyššího soudu řešena, dospěl dovolací soud k závěru, že tato otázka má zásadní právní význam ve smyslu ust. § 237 odst. 3 o. s. ř. a dovolání je k této otázce přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Podle § 120 odst. 1 obč. zák. součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila.

Znehodnocením věci hlavní je přitom třeba rozumět funkční újmu, kdy hlavní věc již nemůže sloužit původnímu účelu vůbec či v plné míře, anebo zejména hospodářské poškození věci, tj. ztrátu její peněžité hodnoty, popř. i estetické zhoršení vzhledu věci či jiné znehodnocení, neboli souhrnně řečeno újmu na hodnotě hlavní věci, která již není schopna sloužit svému původnímu účelu buď vůbec, anebo z velké části.

Součástí pozemku jsou i trvalé porosty, jako např. keře, stromy, porosty viničné a chmelničné, okrasné dřeviny atd. (srov. R 16/1996), jak to vyplývá i z ust. § 2 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), podle kterého vlastník pozemků je vlastníkem porostů na něm vzešlých; tím není dotčeno vlastnické právo zemědělských družstev k porostům na pozemcích jejich členů podle předpisů o zemědělském družstevnictví. U pozemků daných smluvně do užívání je vlastníkem jiných než trvalých porostů uživatel, pokud se s vlastníkem nedohodne jinak.

Podle § 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně doplnění některých zákonů (lesní zákon), se pro účely tohoto zákona rozumí lesními porosty stromy a keře lesních dřevin, které v daných podmínkách plní funkci lesa. Podle § 3 odst. 2 tohoto zákona pozemky určenými k plnění funkcí lesa nejsou školky a plantáže lesních dřevin založené na pozemcích, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa, pokud orgán státní správy lesů na návrh vlastníka pozemku nerozhodne jinak.

Lesní školka není pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, ale slouží jako reprodukční (sadební) materiál k obnově lesa, případně k ozelenění veřejných prostranství, zahrad, k prodeji apod. Pěstební materiál lesní školky (sazenice stromků) nelze považovat za trvalý porost ani ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., neboť jeho určením je vypěstovat sazenice a poté je přesadit na určené místo, kde teprve začnou plnit svoji funkci trvalého porostu; do té doby však funkci trvalého porostu neplní (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 28 Cdo 2402/98, v němž dovolací soud dovodil, že ovocné stromky pěstované jako školkařské výpěstky lze pokládat za zásoby podle § 20 odst. 1 zákona o půdě). Lesní školku je možno definovat jako produkční plochu určenou k pěstování sadebního materiálu (lesní a okrasné

zeleně), který je určen pro další výsadbu. Protože pozemek lesní školky je produkční plochou určenou k pěstování sadebního materiálu, který se na něm pouze předpěstovává, a předpěstované sazenice stromů jsou určeny k prodeji a ozelenění veřejných či jiných prostranství či zahrad, případně k obnově lesa, nedochází k jeho znehodnocení (ke ztrátě jeho peněžní hodnoty) tím, že sazenice stromů jsou z něj vyzvednuty (vytěženy); tento pozemek je naopak dále využitelný pro nový pěstební materiál.

Jestliže v posuzované věci ze skutkových zjištění soudů obou stupňů vyplynulo, že předmětný pozemek ve vlastnictví žalobců byl původně v užívání S. s. I. B., školkařského závodu, a posléze jej (do 28. 2. 1998) měl v nájmu státní podnik L. České republiky, přičemž pozemek byl evidován (a dosud je) jako bezlesý půdní fond užívaný pro potřeby školky k pěstování školkařského materiálu určeného pro další výsadbu, je správný názor odvolacího soudu, že stromy na něm vysázené nebyly lesním porostem [(§ 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích,] a že předmětný pozemek nebyl - jako školka - určen k plnění funkcí lesa (§ 3 odst. 2 cit. zákona). Byly-li tyto stromy jako pěstební materiál určeny k dalšímu přesazení, nedošlo k jejich trvalému spojení s půdou a nejednalo se proto o trvalé porosty. Vzhledem k tomu, že uživatelem (nájemcem) pozemku žalobců byl (až do 28. 2. 1998) státní podnik L. ČR, byl tento podnik (i ve smyslu ust.

§ 2 odst. 2 věta druhá zákona o půdě) vlastníkem předpěstovaných školkařských sazenic stromů (a to bez ohledu na jejich stáří) a posléze kupní smlouvou ze dne 7. 9. 1995 k nim nabyt vlastnictví žalovaný. Sazenice stromů se tudíž nestaly součástí předmětného pozemku žalobců (§ 120 odst. 1 obč. zák.), neboť podle své povahy (svým určením) nenáležely k tomuto pozemku, který vzhledem k tomu, že se jednalo o pěstební pozemek lesní školky, ani nemohl být vyzvednutím stromků znehodnocen.

Je proto správný i názor odvolacího soudu, že žalovaný tím, že v roce 1997 (kdy předmětný pozemek byl v nájmu L. ČR, st. p.) stromky z pozemku žalobců vytěžil, se nedopustil protiprávního jednání (zásahu do vlastnického práva žalobců - § 126 obč. zák.), neboť tyto stromky byly v jeho vlastnictví, a žalobcům nevznikla ani žádná majetková újma (škoda), protože sadební materiál se nestal součástí jejich pozemku.

Dovolací soud se z uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem odvolacího soudu, že předpoklady odpovědnosti za škodu podle § 420 odst. 1 obč. zák. nebyly v daném případě naplněny.

Z uvedeného vyplývá, že dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nebyl uplatněn důvodně, neboť rozhodnutí odvolacího soudu je správné a v souladu s tím, co bylo shora uvedeno. Nejvyšší soud ČR proto dovolání žalobců zamítl (§ 243b odst. 2 věta před středníkem o. s. ř.).

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 4, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2001, neboť žalovaný, který měl v dovolacím řízení úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady sestávají z odměny za zastupování advokátem za jeden úkon právní pomoci - vyjádření k dovolání (§ 2 odst. 1, § 3 odst. 1, bod 6. vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění vyhlášky 49/2001 Sb., dále jen „vyhláška“); podle § 18 odst. 1 cit. vyhlášky byla sazba snížena o 50 % (byl učiněn pouze 1 úkon - vyjádření k dovolání). Žalovanému kromě toho náleží paušální částka náhrad hotových výdajů ve výši 75,- Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 235/1997 Sb.); celková výše náhrady nákladů dovolacího řízení, kterou jsou žalobci povinni zaplatit žalovanému tedy činí 27.895,- Kč.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 31. srpna 2004

JUDr. Olga Puškinová, v.r.

předsedkyně senátu